

Joan Manuel Tresserras

Professor de periodisme i ciències de la comunicació de la UAB, acaba de deixar la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per formar part del nou Consell de l'Audiovisual

BIOGRAFIA

Joan Manuel Tresserras i

Gaju (Rubí, 1955) és doctor en Ciències de la Informació. Professor del Departament de Periodisme i Ciències de la Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona, està especialitzat en història de la comunicació, l'anàlisi de la societat de la informació, l'estudi de la cultura de masses i les indústries culturals a Catalunya. També ha impartit docència sobre gestió cultural, comunicació política i anàlisi de mitjans.

SAÛL GORDILLO / Bellaterra
● El professor universitari Joan Manuel Tresserras ha deixat el consell d'administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV). El Parlament l'acaba d'elegir per formar part del nou Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC). Quin és el nou paper que hauria de tenir el CAC?

—«Hi ha una part que és continuar el que es feia fins ara: bàsicament, era intentar crear una consciència pública de la necessitat que hi hagués un organisme independent regulador, i legitimar-lo fent petites intervencions, emetent alguns dictàmens sobre els abusos d'algunes televisions en matèria d'horari d'emissió de publicitat i sobre el caràcter d'alguns anuncis que semblaven rebutjables, avisar sobre els excessos que cometien certs programes i vigilar que s'emetessin en un horari que no lesionés drets de protecció de la infància o codis ètics...»

—La nova llei atorga més competències al CAC?

—«Atribueix una capacitat sancionadora i un paper molt important per informar amb vista als concursos de concessió de llicèn-

cies, establint els plecs de condicions de les convocatòries, per exemple, de la ràdio i la televisió digitals. La llei permet la constitució del CAC com una mena de fòrum públic que emeti informació. Proposaré que es publiqui periòdicament la composició de l'accionariat de totes les empreses de comunicació. Que la gent sàpiga, quan compra un diari, quin tant per cent és de Telefónica, 'la Caixa' o els principals grups.»

—Interessant, en ple procés de concentració d'empreses.

—«La concentració és tan ràpida, que acaba sent poc transparent per als consumidors de comunicació. El CAC podrà orientar polítiques de comunicació.»

—Això ho hauran de fer independentment del poder polític?

—«Sí, aquest és el repte. I demostrar aquesta independència exercint la crítica als mitjans públics, i també amb independència respecte dels grups privats, denunciant pràctiques inadequades.»

—Sobre les emissores estatals, no tindran cap competència, oi?

—«Ens podrem pronunciar públicament, però no podrem sancionar, perquè les llicències

no depenen de la Generalitat.»

—Hi ha hagut moltes expectatives amb el nou CAC. Hauran de justificar la seva feina?

—«Com a inversió pública, el CAC ha de ser rendible socialment. Cal millorar els mitjans i el mecanisme de control i oferir garanties democràtiques suficients. El CAC ha de crear una seguretat en la població i les empreses, i una tranquil·litat en la classe política que el faci rendible. Si no és així, el CAC ha de ser durament criticat.»

—En un món on la lluita per l'audiència ho justifica tot, fer de policia serà complicat?

—«Si la gent no es passa molt, serà una part poc important. Amb puny de ferro però guant de seda, n'hi hauria d'haver prou.»

—Quin paper tenen els mitjans de comunicació en el futur de la cultura catalana?

—«Home, en aquest país, el futur de la cultura catalana es juga en les polítiques de comunicació. Un dels problemes més greus que hi ha hagut a Catalunya durant tota la transició política és que ens ha costat molt adonar-nos que, de fet, no teníem una classe dirigent industrial en

el sector de la cultura i la comunicació. En general, no hi ha un gran empresariat, i hi ha exemples que dirien el contrari, com ara El Punt. La gran burgesia industrial catalana ha deixat sistemàticament de pensar en la cultura catalana com a punt de referència. Actuen pel mercat espanyol, per l'hispanic o pels mercats globals. Això vol dir que, amb aquesta burgesia, gairebé no hi podem comptar.»

—Per tant, el sector públic serà clarament determinant?

—«Efectivament. I segurament també tindran un paper decisiu les mobilitzacions de recursos populars, és a dir, les empreses de capital popular. Cada cop més, els consumidors s'organitzaran i entraran en una nova dinàmica, de caràcter cooperatiu. La gent veurà que amb el mateix esforç que crea una associació pessebrista farà una empresa. Les entitats tindran capital i buscaran fórmules d'eficiència. Això permetrà desplaçar les classes dirigents locals, perquè s'hauran acostumat a actuar només com a classes globals. La identitat de les

Continua a la plana següent

«EN AQUEST PAÍS, EL FUTUR DE LA CULTURA CATALANA ES JUGA EN LES POLÍTIQUES DE COMUNICACIÓ. I AMB LA GRAN BURGUESIA INDUSTRIAL, GAIREBÉ NO HI PODEM COMPTAR»